

Titlu original (ro): Dragoste târzie

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
MOINES, ANNA**

Dragoste târzie / Anna Moines

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-472 9

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ ROZ “

ANNA MOINES

***Dragoste
târzie***

Editura și Tipografia
ALCRIS

***Vă recomandăm ultimele apariții din
colecția "ROZ":***

Alexandra Domino	-O vară la Venetia	nr. 304
Leslie Lafoy	-Să uităm trecutul	nr. 305
Judy Chapman	-Un bun început	nr. 306
Patricia Hill	-Prinsă în mrejele pasiunii	nr. 307
Hilary Wilde	-Marea de turcoaz	nr. 308
Shanna Michaels	-Doamna și polițistul	nr. 309
Flora Kidd	-Mireasa căpitanului	nr. 310
Noelle Berry McCue	-Țărnuț îndrăgostiților	nr. 311
Karin Black	-Zbor cu peripeții	nr. 312
Iris Moore	-Mâna destinului	nr. 313
Alison Fraser	-Dragoste în afara rațiunii	nr. 314
Laurien Blair	-Dragă Miranda	nr. 315
Karen Rose Smith	-Curcubeul speranței	nr. 316
Melanie Hurst	-În amurg	nr. 317
Lily Stevens	-Între doi bărbați	nr. 318
Anna Moines	-Reversul medaliei	nr. 319
Ann Cristy	-Licitația burlacilor	nr. 320
Anne Mather	-Mister și iubire	nr. 321
Jan MacLean	-Să uităm ce-a fost	nr. 322
Margot Dalton	-Minciuni înaintea săruturilor	nr. 323
Annabel Murray	-Dovada de dragoste	nr. 324
Jo Donnell	-Dincolo de tăcerea lor	nr. 325
Sandra Field	-Stânjenei sălbatici	nr. 326

Capitolul 1

Căldura înăbușitoare de afară nu se prea simțea în marele amfiteatru și cele câteva aparate de aer condiționat erau suficiente pentru a crea o atmosferă plăcută pentru cei peste o sută de studenți împrăștiați în lungile bănci ale acestuia.

Cursurile se terminaseră și studenții se grăbeau spre ieșire.

Monica se simțea epuizată după aproape șase ore. Abia aștepta să ajungă acasă să se odihnească pe confortabila canapea din sufragerie.

– Moni, hai cu noi la o bere, îi ceru un coleg înalt și slab.

– Nu Vlad, mă duc acasă. Nu sunt în formă astăzi. În fața ochilor văd numai canapeaua. Sunt obosită și de câteva zile nu știu ce-i cu mine. Cred că ieșirea de la munte de săptămâna trecută nu mi-a priit.

– Dar, nu a fost prima dată când am fost plecați la munte. În

ultimele trei luni am făcut-o de câteva ori. Asta a fost a patra oară și se pare că a fost cu ghinion.

– De ce spui așa ceva Vlad! A fost perfect, dar cred că am obosit. Apoi se apropie și sesiunea și aș vrea să fiu odihnită. Avem destule examene.

– Hai cu noi, te rog. Vreau să mă vadă lumea cu o frumusețe la braț.

– O frumusețe ce abia se ține pe picioare. Altă dată merg cu plăcere, dar acum vreau să mă ierți dacă nu vin.

Îl cunoscuse pe Vlad chiar din primul an de facultate, la cursul de inaugurare. Cursul se desfășura în același amfiteatru și venind mai târziu, profesorul era deja la catedră când ea intra pe ușa de sus a sălii. Coborî în grabă câteva trepte și se furișă fără a fi văzută de profesor, credea ea, pe un rând ce i se păru mai gol.

Se așază și câteva minute își reglă respirația, încercând să audă ce spune profesorul.

– Ore de început fără importanță, auzi vorbind pe cineva din spatele ei.

Nu se întoarse, pentru a nu fi reperată de profesorul care privea peste rînduri în timp ce vorbea.

Își scoase un caiet și pixul, poate va nota ceva, dar și-a dat seama că profesorul vorbea despre ce se aștepta de la ei ca viitori absolvenți ai facultății.

– Bate apa în puiă, auzi din nou aceeași voce. Suntem abia la prima oră și asta ne spune ce trebuie să facem, de parcă am fi la

ultima oră de curs.

Profesorul se opri din discurs și spuse puțin iritat:

– Tinere, dacă nu te interesează ce spun poți părăsi sala. Nu o mai deranja pe domnișoara din față.

Studentii din sala urmăriră privirea profesorului și Monica se văzu ținta lor împreună cu cel din spatele ei căruia i se adresase profesorul.

– Să continuăm, zise profesorul și începu să spună mai departe, iar după ce acesta termină, își strânse de pe catedră cele câteva lucruri pe care le împrăștiase și părăsi amfiteatrul.

Încă șezând în bancă, Monica se întoarse. Văzu un tânăr brunet, slăbuț, cu o față zâmbitoare.

– Vlad Rareș, spuse acesta întinzându-și mâna.

Monica se ridică și prinzându-i mâna se prezentă:

– Monica Reisner.

– Îmi dai voie să vin lângă tine pentru cursul următor?

– Sigur, dar cu o condiție: să nu mă deranjezi în timpul orelor.

Așa a intrat în viața Monicăi Vlad. Nu era primul băiat care încercase o apropiere de ea, dar era insistent.

Cei pe care-i cunoscuse în timpul liceului erau mai retrași, mai timizi și acum Vlad era opusul.

În cele aproape trei săptămâni de când începuseră cursurile nu a fost zi să nu fie lângă ea. Mai mult de gura mamei făcea facultatea, de care nu avea nevoie, îi spuse el. Mama lui voia ca Vlad, fiul omului de afaceri Ion Rareș să aibă facultate, pentru a se putea mândri cu asta.

– Nu știu la ce are să ne folosească în viață ce facem noi aici, dar... aș putea să-mi cumpăr diplomă de absolvire de la câteva facultăți particulare, care se ocupă cu așa ceva. Cu ceva bani dați îmi iau ce diplomă vreau, îi spuse el.

– Nu știu dacă se poate așa ceva, replică Monica.

– Sigur. Am auzit că se practică o astfel de metodă. Așa că de ce să învăț, să-mi sacrific timpul inutil.

– Nu ai dreptate, răspunse Monica. Înveți ca să capeți cunoștințe, care poate mai târziu te vor ajuta.

– Și dacă nu!

Monica nu-i răspunse, pentru că orice ar fi spus, el o interpreta așa cum voia. Asta nu a făcut-o să se îndepărteze de țelul ei, iar dacă el nu voia să-i urmeze exemplul, era treaba lui.

– Dacă am bani, de ce să mai învăț.

– Da, dar așa cum spunea și domnul profesor Pintilie, într-o economie de piață nimic nu este sigur. Din vârful până în vale este un drum pe care-l străbați foarte repede.

– Este un ramolit.

– O fi, dar el nu are niciun interes ca tu să înveți sau nu. Interesul trebuie să fie al fiecăruia.

Timpul trecea și Vlad tot pe lângă Monica și-l petrecea. Ea nu era impresionată de banii lui sau ai familiei Rareș și așa cum îi promisese bunicii Teodora, Tuți, cum îi spunea de când avea doi-trei ani, cartea era pe primul plan și rezultatele examenelor primilor doi ani îi creaseră o aureolă de studentă eminentă.

Anul terminal începuse de aproape o lună și Monica tot studenta eminentă era. Vlad, care se târa mai mult, ajunsese și el spre

final și dispunând de bani destui o încânta pe ea și alți câțiva colegi cu ieșirile la munte: o dată pe lună, le spusese el.

– Te mai destinzi și tu Monica, pentru că eu nu am nevoie.

Și ceea ce ar fi trebuit să nu se întâmple nu a putut fi evitat. După o plimbare de câteva ore pe munte și fericită de timpul și ambianța plăcută, i-a cedat lui Vlad. Nu ar fi vrut, dar nici nu ar fi spus nu și până să se dumirească ce să facă se trezi în brațele lui Vlad, care știa cum să se poarte cu o neinițiată și ea sfârși prin a-i ceda. Totul s-a petrecut atât de repede că nu a regretat. Același lucru s-a întâmplat și în celelalte două ieșiri lunare la munte, iar acum se afla în postura de a-l refuza.

– Dar poate îți trece starea asta în timp ce ne vom apropia de munte și nu vei regreta, stăruia Vlad pe lângă ea.

– Nu pot Vlad, deși mi-aș dori să fiu cu voi.

– De data asta am fi mers numai noi doi.

– Așa ca niște îndrăgostiți, zise ea zâmbind.

– Poate, cine știe!

Deși îi cedase de câteva ori, îndrăgostită nu era, dar de plăcut îl plăcea. „*Poate va veni și dragostea cu timpul*” își spunea ea.

Vlad nu se purta ca un îndrăgostit, cu toate că o plăcea.

Refuzul ei l-a făcut să o părăsească și nici măcar nu i-a cerut să o ducă acasă, în situația fizică precară a acesteia.

A ajuns totuși cu greu acasă și abia aștepta să se lungească pe canapea.

Sesiunea finală i-a dat Monicăi bătaie de cap. Învăța tot timpul, dar amețea și starea de rău o torturau.

Primele examene le trecu ușor, notele mari dându-i parcă optimismul necesar pentru a uita de chinurile prin care trecuse.

Au urmat câteva zile liniștite și rezultatele examenelor au mulțumit-o. Doar la ultimul examen a avut probleme. Înainte de a intra la examen au început amețelile și intrând în sala de examinare abia vedea pe unde merge.

Profesorul și asistentul au văzut-o în ce stare era și au dat totul pe emoții, dar când ea le-a comunicat că de mai mult timp are această stare i-au spus să treacă pe la cabinetul medical și apoi să revină.

A plecat mai mult târându-se și după zece minute se afla pe un scaun în fața doctoriței cabinetului medical al instituției.

Doctorița se uită la ea, îi luă pulsul, o ascultă cu stetoscopul și la urmă o întrebă:

- De când ai starea asta?
- De mai mult timp, dar apare, dispare și de câteva zile nu am mai avut. Acum când să intru la examen iar m-au cuprins.
- Când ai avut ultima dată ciclu?
- Acum câteva zile au fost două luni, dar de cele mai multe ori întârzie. Ar trebui ca în două-trei zile să vină.
- Și când s-a mai întâmplat să-ți întârzie, tot așa cu amețeli a venit?

Monica se impacientă și parcă ceva o aduse la realitate.

– La asta nu m-am gândit. Poate examenele, poate altele, m-au făcut să uit.

– Acum du-te la examen, amețelile și stările îți vor trece, pentru că ești gravidă.

Fața Monicăi se înroși și se uită speriată la doctoriță.

– Așa se întâmplă cu noviile. De protejat nu știai să te protejezi?

Monica începu să-și frământă mâinile și spuse aproape plângând:

– Nu am făcut-o decât de trei ori.

– Și o singură dată era de-ajuns. Ești tânără, foarte bine dezvoltată și... asta este.

– Ce-i voi spune bunicii!

– Ce trebuie, zise doctorița; adevărul. Acum du-te la examen și dacă vrei vreo recomandare mai vino pe la mine să mai vorbim. Te aștept după examen, vrei?

Gândind la examen a întetit pasul și a ajuns când încă nu terminaseră toți. Se liniștise și intrând în sală fu întâmpinată cu zâmbete.

– Ne bucurăm pentru revenirea la viață, glumi profesorul, care invitând-o să-și ia biletul îi spuse să ia loc să se pregătească.

– Pot răspunde fără probleme zise ea și apoi timp de aproape zece minute își susținu subiectele.

– Mi-am dat seama de la primele vorbe cu cine am de-a face, dar a fost o plăcere să te ascult până la final. Ești cum se spune, frumoasă și deșteaptă. Te așteaptă o carieră strălucită și ți-o doresc din suflet.

- Mulțumesc pentru apreciere, spuse Monica.
- S-ar putea să ne vedem la masterat.
- Mi-aș dori. Mi-a plăcut materia și asta s-a datorat în mare parte profesorului și ajutoarelor lui. Eu trebuie să vă mulțumesc.
- Luă carnetul pe care profesorul i-l întinse și părăsi sala.

Când deschise ușa cabinetului medical doctorița îi surâse, făcându-i semn să se apropie.

– Ei, cum a fost?

Monica scoase carnetul și i-l întinse. Doctorița îl privi și zâmbind spuse:

– Ești, sau mai bine zis ai fost, o studentă eminentă. Văd note ce poate și eu mi le-ași fi dorit, dar nu toți avem același cap deștept al unora.

– Mai mult muncitor decât deștept, spuse Monica.

– Munca este baza, deșteptăciunea se duce dacă nu este alimentată cu sârguință, cu multă muncă.

Se uita la doctoriță și parcă vedea bunătatea bunicii. Aștepta ca aceasta să-i spună ceva.

– Ești o fată deșteaptă, dar cu lipsuri. Nu știai că trebuie să te protejezi, dacă voiai să faci ce ai făcut? Sau poate ai vrut să se întâmple!

– Cum să fac așa ceva! Nu este de demnitatea mea un astfel de gest. Ce va spune bunica?

– Eu zic să nu-i spui decât după ce vei vorbi cu cel vinovat.

– Dar nu este numai el vinovat! Într-un final și eu am vrut.

Prima dată am avut oarece împotrivire, dar nu am dus-o până la capăt. Apoi, abia așteptam.

– Se învățase pisica la smântână, spuse zâmbind doctorița. Discută cu el și apoi vii la mine să vedem mai departe. Te aștept, zise întinzându-i o carte de vizită. Putem discuta și la telefon dacă vrei. Vreau să știi că reprezinti pentru mine fetița pe care mi-am dorit-o și din păcate am ratat-o.

Monica se uita la ea și aștepta să continue.

– Am ratat-o, pentru că la fel ca tine, studentă fiind, am rămas gravidă și...

– Nu ați găsit așa o inimă mare, cum am găsit eu, continuă Monica.

– Așa o fi. Deci, m-am speriat, am făcut întrerupere și de aici dezastrul. Nu am mai rămas gravidă niciodată cu toate eforturile mele pentru așa ceva.

– Așadar, începu Monica...

– Așadar, vorbește cu el și abia atunci vedem ce vom face. Spun asta, pentru că te văd așa cum ți-am mai spus.

Plecând de la doctoriță, căută un loc liniștit din Parcul Moxa și-l apelă pe Vlad.

– Bună Moni, auzi glasul vesel al lui.

– Moni! se miră ea. Nu mi-ai mai spus așa de doi ani. Ce faci,